

כהנים, שכיון שהוא חייב באחריות הקרבן שאם מתה או נגנבה צריך להביא אחרת תחתיה להשלים את חיוב נדרו, חשובה הבהמה כאילו כולה שלו היא, ועל כן חל החרם על ערכה של הבהמה.

ב. ואם אותה בהמת קדשים שהחרימה הופרשה בתורת נדבה, שאמר: "הרי זו" לקרבן [שאינו חייב באחריותה להביא קרבן אחר אם מתה או נגנבה], כיון שאם תמות או תיגנב הרי זה מפסיד טובת הנאה שיש לו בה — שכשהיא קיימת הרי הוא מקריב על ידה דורון לקונו — נחשב כאילו בעלים הוא על הקרבן כפי אותו ערך טובת הנאה, ועל כן: **נותן את ערך טובתו** לחרמי כהנים.

וכיצד "פודים" אותו?

אומדיון: כמה היה אדם ישראל רוצה ליתן לבעל הבכור הישראל בכור זה שיהא לו בה זכות ליתנו — בתורת בכור — לבן בתו כהן שיקריבנו או יזכה בו. או ליתנו לבן אחרתו כהן, שכך הוא ערך טובת הנאה שיש לבעל הבכור הישראל, שהרי ברצונו הדבר תלוי למי יתנונו⁽³⁵⁾.

וכיצד שמים אותה טובת הנאה?

גמרא:

תנו רבנן: חרמי כהנים אין להם פדיון לתת את דמיהם במקומם, ונותנין החרמים עצמם לכהן.

אם אמר — דרך משל — שור זה עולה, אומדיון: כמה דמים היה אדם רוצה ליתן בשור זה על מנת שיוכל להעלותו עולה שאינו חייב בה [כבעל הקרבן שאינו חייב בקרבן זה] — על שמו.

חרמים הניתנים לכהנים:

הבכור — בין תם שהוא ניתן לכהן על מנת

עילוי חל על גוף הקרבן. לפי שהרמב"ם כתב [פ"ו מערכין ה"ח]: המקדיש קדשי מזבח לבדק הבית, הרי ההקדש חל עליהן, ותערך הבהמה, ותפדה, ויפלו דמיה לבדק הבית.

35. ביסוד הקדש זה, שמקדיש אדם את קרבנותיו לבדק הבית או לחרמי כהנים וקרוי הקדש עילוי, כתב הגרי"ז [פ"ד מתמורה הי"א] שנחלקו רש"י והרמב"ם.

ומשמע מהרמב"ם שחל ההקדש כפשוטו על גוף הקרבן, ולא הזכיר הרמב"ם כלום מענין טובת הנאה. ומה שמבואר במשנה טובת הנאה, מפרש הרמב"ם שזה רק לענין שיעור הפדיון, כיון שהפדיון הוא על מנת להקריב אותה למה שהיא, ממילא זהו השווי לפדיון, כמה טובת הנאה יש לו מההקרבה. אבל ההקדש הוא על גוף הקרבן כולו, ולא רק על טובת הנאה.

דעת רש"י היא, שכל ההקדש חל רק על הטובת הנאה שיש לו בקרבן, אך לא על גוף הקרבן. ובמסכת בתמורה פירש רש"י, שעל קדשי בדק הבית לא חל הקדש עילוי כיון שאין לאדם בהם טובת הנאה. והיינו, שלדעת רש"י כל חלות ההקדש עילוי היא על הטובת הנאה שיש לו בקרבן.

אך מדברי הרמב"ם דייק הגרי"ז שהקדש

החרם — הגיתן לכהנים, ואף זו לכהן תהיה, ולכהן שתהיה, תיחשב לו כאילו היא אחוזתו, מה תלמוד לומר "כשדה החרם"?

ללמד: מניין לכהן שהקדיש שדה חרמו [מחרמי כהנים], שהחרים ישראל וקיבלה כהן זה, וכיון שנעשית לו כשדה אחוזה של ישראל, אם הקדישה ולא גאלה הרי היא בדין יציאה לכהנים ביוכל, שלא יאמר: הואיל ויוצאה לכהנים, והרי היא עכשיו ביוכל תחת ידי שאני מוחזק בה, [שהרי לא החזיק בה גזבר, שטמ"ק]. ואם כן תהא שלי לבדי, שאני כהן! ודין הוא מקל וחומר שתהיה שלי: אם בשל אחרים ישראל, שהקדישו שדה אחוזתם אני זוכה ביוכל עם שאר הכהנים, בשל עצמי לא כל שכן שאזכה, ותהיה שלי לבדי?!

תלמוד לומר: "כשדה החרם לכהן תהיה אחוזתו", ולמה כתבה תורה "כשדה החרם" וכי מה למדנו משדה חרם? מעתה! הרי זה — שדה החרם של הכהן — בא ללמד על שדה אחוזה, ונמצא למד משדה אחוזה, וכך הוא למד: מקיש שדה חרמו שבא לו לכהן מחרם לשדה אחוזה של ישראל שהקדישה, וגאלה כהן מן ההקדש מה שדה אחוזה של ישראל, שהקדישה ישראל וגאלה הכהן יוצאת מתחת ידו של הכהן ביוכל, ומתחלקת לכהנים [ונלמד מהפסוק לעיל כה:]: אף שדה חרמו של כהן, שזכה בה מחרמו של ישראל כשיצתה לכהנים, והקדישה, יוצאת מתחת ידו ביוכל, ומתחלקת לאחיו הכהנים! והוא נוטל את חלקו כשאר כהני המשמר שפגע בו יוכל.

כל זמן שהן בבית בעלים שעדיין לא נתנם לכהן: הרי הן כהקדש לכל דבריהם ויש בהם מעילה אם השתמש בהם או נהנה מהם, שנאמר: "כל חרם בישראל קדש קדשים הוא לד'".

נתנן לכהן: הרי הן לכל דבריהן כחולין וכשאר ממונו של כהן, שנאמר: "כל חרם בישראל לך יהיה".

שנינו במשנה: רבי יהודה בן בתירא אומר: סתם חרמים לבדק הבית וכו' וחכמים אומרים סתם חרמים לכהנים וכו'.

ומקשינן: בשלמא דעת רבנן מובנת, בדקא מפרשי טעמייהו מהפסוק: "כשדה החרם לכהן תהיה אחוזתו", וטעמא דרבי יהודה בן בתירא, כלומר: הם מתיחסים גם לטעמו של רבי יהודה שלמד מהפסוק "כל חרם קדש קדשים הוא לד'", שסתם חרמים אינם לכהנים אלא לבדק הבית, ודחוהו רבנן: שבא ללמד שחרם חל על הקרבנות.

אלא רבי יהודה בן בתירא, האי "כשדה החרם" לכהן תהיה אחוזתו — שלמדו משם חכמים שסתם חרמים לכהנים — מאי עביד ליה?! שהרי לא פירש רבי יהודה בן בתירא — לדעתו — מה בא זה ללמדנו.

ומשנינן: מיבעי ליה — לרבי יהודה בן בתירא לפסוק זה — לברתניא: נאמר בשדה אחוזה שהקדישה ישראל ולא גאלה מן ההקדש [או שגאלה אחר מן ההקדש]: "והיה השדה בצאתו ביכל קדש לד' כשדה

שסתם חרמים לבדק הבית,

ותמהינן: **ורב**, איך **שביק רבנן** שסוברים סתם חרמים לכהנים, **ועביד כרבי יהודה בן בתירא?** הרי קי"ל יחיד ורבים הלכה כרבים.

ומשינינן: **בברייתא איפכא תניא**: רבי יהודה בן בתירא אומר: סתם חרמים לכהנים, וחכמים אומרים: סתם חרמים לבדק הבית. ורב שפסק שסתמן לבדק הבית, הוא כחכמים בברייתא.

ותמהינן: סוף סוף יקשה על רב, איך **שביק מתניתין** ששינינו בה שחכמים סוברים סתם חרמים לכהנים, **ועביד כברייתא?** ומשינינן: **רב**, במתניתין **נמי איפכא תני**, ודברי רב, הם כחכמים במשנה.

ותמהינן: ומנין לו לרב לשנות את המשנה בהיפוך, ואם משום שכך מבואר בברייתא, **מאי חזית** — רב — **דאפכת מתניתין מקמי [מכח] הברייתא**, אדרבה — **נפיד ברייתא מקמי מתניתין?**

ומשינינן: מה שהיה שונה רב את המשנה בהיפוך, אין זה מכח הברייתא, אלא: **רב גמריה גמיר מרבו**, לשנות את המשנה בהיפוך!

ותמהינן: **אי הכי** שדעת חכמים היא שסתם חרמים לבדק הבית, ורבי יהודה בן בתירא סובר לכהנים, האיך אמר רב: הלכה **כרבי יהודה בן בתירא** ללמד: שסתם חרמים

[ברייתא זו נשנית גם בסוף המסכת, ושם דנה הגמרא בה].

ומקשינן: **ואידך**, חכמים שדורשים "כשדה החרם" ללמד שסתם חרמים לכהן, מנין להם שכהן שהקדיש את שדה חרמו שקיבל מישראל, הרי זו יוצאת "לכלל" הכהנים ביובל?

ומשינינן: הם דורשים זאת מ"**חרם**" "**החרם**"! ה' מיותרת בפסוק "כשדה החרם", באה ללמד על שדה חרם שהקדישה כהן שתצא לכל הכהנים.

ומקשינן: **ואידך**, רבי יהודה בן בתירא — שאינו צריך את יתור ה' ללמד שתצא לכל הכהנים, והוא לומד זאת מעיקר הפסוק — מה הוא דורש מהה"א?

ומשינינן: "**חרם**" "**החרם**" **לא משמע** ליה לדרשה כל שהיא.

תו מקשינן: ורבי יהודה בן בתירא שלמד מ"כל חרם קדש קדשים הוא לך" שסתם חרמים לבדק הבית, דחל החרם על קדשי קדשים ועל קדשים קלים **מנא** ליה, שהרי אי אפשר ללמוד זאת מהפסוק "כל חרם וגו'" כמו שלומדים רבנן, שהרי צריך פסוק זה ללמד שסתם חרמים לבדק הבית?

ומשינינן: **סבר ליה** — רבי יהודה בן בתירא — **כרבי ישמעאל**, שדורש שחל החרם על הקרבנות מפסוק אחר — במשנה הבאה.

אמר רב: הלכה **כרבי יהודה בן בתירא**

דבר שאינו שלו, ולכן אי אפשר להתפיס בהם הקדש עילוי לקרבן או לכהנים.

לחול על השניה, וזה שקדושת הגוף לא חלה על קדושת בדיק הבית, פירש הרמב"ם משום שקדשי בדיק הבית אינם שלו, ואין אדם מקדיש

בלבד?! בעל כרחך: כשמואל הוא סובר, דאמר שמואל: הקדש שוה מנה שהיללו על שוה פרוטה מחולל! והרי: אימר דאמר שמואל כ"שחיללו" בדיעבד, אבל לכתחילה מי אמר, ואיך הורה רב יהודה לעשות כך לכתחילה!?

ומשנינן: הני מילי שאין מחללין הקדש שוה מנה על פרוטה לכתחילה, בזמן שבית המקדש קיים — משום פסידא דהקדש, אבל בזמן הזה שאין בית המקדש שצריך לחזק את בדקו, אפילו לכתחילה⁽³⁶⁾ מחללין!

ועדיין מתמהינן: אי הכי שלא צריך בזמן הזה לחלל בשויו, למה אמר רב יהודה לחללו בד' זוזים, אפילו פרוטה נמי תספיק?

ומשנינן: לפרסומי מילתא שכן פדייה הוא, לכן הצריך פדיון בד' זוזים שהם דבר חשוב — רבינו גרשום.

אמר עולא: אי הואי התם [לו הייתי שם] באותו מעשה בפומבדיתא, שהחרים בסתם את כל נכסיו, הוה יחיבנא כולהו נכסים לכהנים⁽³⁷⁾.

לבדק הבית, הלכה כרבנן מיבעי ליה לרב לומר!?

ומשנינן: הכי קאמר רב: למאי דאפכיתו ותניתו [לפי מה שאתם הופכים את המשנה, ושונים]: שרבי יהודה בן בתירא, הוא האומר: סתם חרמים לבדק הבית, לדעתכם: הלכה כרבני יהודה בן בתירא!

ההוא גברא דאחרמינהו לנכסיה סתם [שאמר: הרי נכסי חרם] בפומבדיתא, אתא המחירים לקמיה דרב יהודה, אמר ליה: שקול ארבעה זוזי לפדיון "ההקדש" שחל על נכסיך, ואחיל עלייהו את הקדושה שבנכסיך, ושדינהו בנהרא [וזרוק את הד' זוזים בנהר], שהרי אסור להשתמש בהם ובזמן הזה אין הקדש בדק הבית ליתנם לו, ולישתרו [ויותרו] הנכסים לד'!

ומפרשינן: אלמא קסבר רב יהודה סתם חרמים לבדק הבית! שאם לכהנים הם, אי אפשר לפדותם.

ומתמהינן: כמאן סובר רב יהודה, שהורה לפדות את כל הנכסים על ארבעה זוזים

ותירץ הגר"א, שטעם הגאונים הוא משום שהם פוסקים שמעשר שני הוא ממון גבוה, ואם כן, דינו כמו הקדש. והאמוראים שהיו מחללים בשויו זה מפני שהם פסקו שמעשר שני ממון הדיוט. אך אנחנו הולכים לפי הכרעת הבבלי, שמעשר שני הוא ממון גבוה, ולכן, דינו כהקדש ונפדה בזמן הזה בפרוטה.

37. הקשה הרא"ש, איך היה נותן לכהנים, והרי קרקעות ניתנות לאנשי משמר והיום לא ידוע מי הם אנשי המשמר של כל שבוע? ותירץ הרא"ש, שכוונתו היא שצריך להנתן

36. הרמב"ם מביא שלמדו מכאן הגאונים לפדיון מעשר שני ונטע רבעי בזמן הזה, שמחללים לכתחילה על פרוטה, כיון שגם הם אינם נאכלים בזמן הזה, הרי הם כמו הקדש שנפדה בזמן הזה לכתחילה בפרוטה.

ובביאור הגר"א [יו"ד רצד כ] תמה עליהם, שהרי בהקדש אין אונאה, ולכן אפשר לפדות בפחות משויו, ואיך אפשר ללמוד מזה למעשר שני ונטע רבעי שיש בהם אונאה.

עוד תמה הגר"א, שכירושלמי מבואר שגם אחרי החורבן היו האמוראים פודים מעשר שני בשויו.

להקדש שדה אחוזה — אלא כשיובל נוהג. ואם אין כל יושביה של ארץ ישראל עליה, וכגון: שהגלה סנחריב לב' שבטים וחצי השבט, אין היובל נוהג, ואין הקדש שדה אחוזה נוהג].

ג. אין בתי ערי חומה נוהגין לענין שיוכל המוכר בית בעיר המוקפת חומה מימות יהושע בן נון לגאול את הבית מן הלוקח — אפילו בעל כרחו — תוך שנה למכירה, אלא בזמן שהיובל נוהג, שנאמר בפרשת מכר בתי ערי חומה: "לא יצא ביובל" ומשמע שהיובל נוהג.

רבי שמעון בן יוחי אומר [ולא נחלקו עליו]:

ד. אין שדה חרמים — לכהנים או להקדש — נוהג, אלא בזמן שהיובל נוהג, שנאמר: "והיה השדה בצאתו ביובל קודש לך כשדה החרם", ודורשים: שאין שדה החרם נוהג אלא בזמן ששייך "בצאתו ביובל".

רבי שמעון בן אלעזר אומר [ולא נחלקו

ומפרשין: אלמא קסבר עולא: סתם חרמים לכהנים.

ומקשינן לרב יהודה ולעולא: מיתיבי:

א. אין קנין⁽³⁸⁾ עבד עברי נוהג אלא בזמן שהיובל נוהג, שנאמר בפרשת עבד עברי "עד שנת היובל יעבור עמך", מכאן שהפרשה מדברת בזמן שהיובל נוהג.

ב. ואין מכר שדה אחוזה נוהגת לענין שיוכל הלוקח לגאלו מן המוכר בגרעון כסף [שמחשבים את סך כל המכירה, ומחלקים אותו במספר השנים שיש מהמכירה עד היובל, והמוכר מגרע מדמי המכר שמחזיר עבור השנים שעברו מהמכירה עד הגאולה, ומחזיר עבור כל שנה שנותרה עד היובל, כפי הסך העולה על ידי חלוקה זו], בעל כרחו של לוקח, אלא בזמן שהיובל נוהג, שנאמר בפרשת מכר שדה אחוזה: "ויצא ביובל ושב לאחוזתו".

[וכן דין הקדש שדה אחוזה, אינו נוהג אפילו בזמן הבית, — בדינים המיוחדים

38. והיינו, שאין עבד עברי נמכר כלל בזמן שאין היובל נוהג. ותמה השפת אמת, שהרי שאר הדברים כאן כמו שדה אחוזה וגר תושב רק השתנה דינם בזמן שאין היובל נוהג, ומדוע עבד עברי בטל דינו לגמרי כשאין היובל נוהג. ותירץ השפת אמת, שעבד עברי זה חידוש, ולכן כשאין היובל נוהג בטל דינו לגמרי ואינו נמכר כלל. והמגיה שם הביא שדעת הנימוקי יוסף שעבד עברי נמכר גם בזמן הזה, והמיעוט הוא רק שאינו יוצא בזמן הזה בשש ובסימנים, אך המגיה הוכיח מכמה סוגיות לא כך, אלא שבזמן שאין היובל נוהג אין עבד עברי נמכר

לכהנים, וכיון שאין ידוע מי הם אנשי המשמר ישאר קדוש בבית הבעלים.

עוד תירץ הרא"ש, שקרקע שבחוץ לארץ דינה כמטלטלין כמבואר בגמרא בסמוך, ומטלטלין לדעת רבי שמעון ניתנים לאיזה כהן שירצה.

והרמב"ם [פ"ח מערכין ה"א] כתב, שמי שהחרים מטלטלין בזמן הזה הרי הם ניתנים לכהנים שבאותו מקום.

וכתב הלחם משנה, שאף על פי שבזמן הבית הם ניתנים לאנשי משמר, אך כשחרב הבית ובטלו המשמרות שוב הם ניתנים לכהנים שבאותו מקום, ומתורצת קושית הרא"ש.

עליון]:

הא שאמרנו שאין החרם נוהג בזמן שאין היובל נוהג, מדובר: במקרקעי שעליהם כתוב "בצאתו ביובל וגו' כשדה החרם וגו'", הא דסבירא להו לרב יהודה ועולא שהחרם נוהג בזמן הזה — במטלטלי.

ומתמהינן: והא מעשה דפומבדיתא במקרקעי נמי הוה, שאף קרקעות היו בכלל נכסיו ועל כולם הורו שחל החרם, והרי בקרקע ודאי לא נוהג חרם בזמן הזה?!

ומשנינן: מקרקעי דחוצה לארץ שהוחרמו — וכמעשה שהיה בפומבדיתא שבבבל — במטלטלי דארץ ישראל דמי, שהחרם חל (41) עליהם אף בזמן שאין היובל נוהג.

מתניתין:

רבי ישמעאל אומר: כתוב אחד אומר: כל הבכור אשר יולד וגו' "תקדיש" לד' אלקיך, וכתוב אחד אומר: "אל יקדיש" [אך בכור אשר יבוכר לד' בבהמה לא יקדיש איש אותו]. אי אפשר לומר "תקדיש"! שהרי

ה. אין גר תושב [גוי שקיבל על עצמו שלא לעבוד עבודה זרה, אבל אוכל נבלות וכיוצא בזה] נוהג לענין שיהיה מצוה להחיותו (39), אלא בזמן שהיובל נוהג. אמר רב ביבי: מאי טעמא אין גר תושב נוהג אלא בזמן שהיובל נוהג? אתיא בגזירה שוה "טוב" הכתוב בפרשת "לא תסגיר עבד [שהוא גר תושב] אל אדוניו". מ"טוב" הכתוב בפרשת עבד עברי, כתיב הכא בפרשת עבד עברי: "כי טוב לו עמך", וכתיב התם בעבד גר תושב: "לא תסגיר וגו' עמך ישב בקרבך בטוב לו לא תננו", וכשם שאין עבד עברי נוהג אלא בזמן שהיובל נוהג, כך גר תושב. [וברש"י מבואר, שהלימוד הוא: "עמך" שכתוב בעבד עברי, ו"עמך" ישב בקרבך וגו', שכתוב בגר תושב].

ומברייתא זו — שאין שדה חרם נוהג בזמן שאין היובל נוהג — מקשים לרב יהודה ועולא במעשה בפומבדיתא, שהיו מנהיגים דין חרם בזמנם, כשלא נהג היובל.

ומשנינן: לא קשיא לרב יהודה (40) ועולא!

כלל.

39. כך פירש רש"י. אך השפת אמת הביא שברמב"ם מבואר שבזמן שאין היובל נוהג לא נוהגת כלל קבלת גר תושב.

40. כך פירש רש"י, והיינו שכאשר אין היובל נוהג בטלו בין חרמי כהנים בין חרמי בדק הבית, ולכן קשה גם על רב יהודה שאמר שניתן להקדש והרי בזמן הזה אין היובל נוהג.

וכתב הלחם משנה שמדברי הרמב"ם [פ"ח מערכין הי"א] משמע לא כך, והתנאי שבזמן

שיובל נוהג זה רק בחרמי כהנים, אבל חרמי בדק הבית נוהגים גם כשאין היובל נוהג, ואם כן, קושיית הגמרא רק על עולא ולא על רב יהודה.

והראב"ד כתב, שיש מי שסובר שבזמן הזה סתם חרם הוא לבדק הבית, ורק בזמן הבית שהיו יודעים מי הם כהני המשמר סתם חרם לכהנים, אבל בזמן הזה שלא יודעים מי הם כהני המשמר סתם חרם לבדק הבית.

41. וקרקע שבארץ ישראל בזמן הזה, אף על פי שקדושת הארץ בטלה, מכל מקום אין היא כחוץ

ומשנינן: א. "אל תקדיש" מיבעי ליה ללאו, שהמתפיס בכור לשם זבח אחר עובר בלאו(43) זה.

ב. "תקדיש" מיבעי ליה, לכדתניא: מנין לנולד בכור בעדרו שמצוה להקדישו(44)(45) לשם בכור? שנאמר: "כל הבכור אשר יולד בבקרך ובצאנך הזכר תקדיש לד' אלקיך"!

ומקשינן: ורבי ישמעאל מנין לו שצריך להקדישו לשם בכור, כיון שדורש את הפסוק "תקדיש" להקדש עילוי?

ומשנינן: אמר לך רבי ישמעאל: אי לא מקדיש ליה וכי לא קדוש? קדושתו מרחם הוה! וכיון דכי לא מקדיש ליה — קדוש, לא צריך לאקדושיה!

כבר נאמר "לא יקדיש". אי אפשר לומר "לא יקדיש"! שהרי כבר נאמר "תקדיש", הא כיצד? מקדישו אתה "הקדש" (42) עלוי" שאם החרים את הבכור, חל החרם לענין שיהא צריך "להעלות" [לשום] הבכור בדמים ולתנו לכהן, [ועל דרך שאמרו חכמים במשנה קודמת, מקרא ד"כל חרם קדש קדשים הוא לד'"]. ואי אתה מקדישו הקדש מזבח, שאין הקדשו למזבח מועיל להחיל עליו שם זבח אחר.

גמרא:

ומקשינן: ורבנן, שלמדו דין "הקדש עלוי" מפסוק אחר במשנה הקודמת, מה ידרשו בפסוקים "תקדיש" ו"לא תקדיש" האמורים בבכור?

הדרן עלך המקדיש שדהו

לקרבן אחר.

44. ביאר החשק שלמה שהמצוה להקדיש היא כדי להוסיף בו קדושת מזבח. ולפי זה חידש שבזמן הזה שאין הבכור קרב אלא נאכל במומו, שוב אין מצוה להקדישו.

45. כתב הרש"ש, שלפני שהוא בן שמונה ימים אסור להקדישו כי הוא עדיין מחוסר זמן לקרבן, ואף על פי שהוא כבר קדוש מעצמו אך להקדישו אסור.

לארץ ולא חל בה חרם. ואולי הטעם הוא כדעת הכפתור ופרח, שגם בזמן הזה יש קדושת ארץ ישראל ורק לענין תרומות ומעשרות בטלה הקדושה, ולכן לא נוהג חרם בארץ ישראל בזמן הזה וכמבואר ברמב"ם [פ"ח מערכין הי"א].

42. ביאר הגרי"ז, שאין זה רק התר להקדיש הקדש עילוי, אלא כאן התחדש גוף הענין שיש כזה הקדש והוא חל על הקדשים.

43. מבואר ברמב"ם [פ"ד מתמורה הי"א] שנלמד מכאן דין כללי, שאסור להקדיש קרבן